

[Jens Thomsen.]

sterens Svar var ikke særligt velvilligt, idet han udtalte, at Jens Thomsen aldrig kan faa nok. Jeg maa paatale denne Udtalelse, den er urigtig.

Formanden: Jeg gør opmærksom paa, at det hører med til Formandens Opgave at rejse Paatale, naar der skønnes at være Anledning dertil; den Assistance, det ærede Medlem nu tilbyder mig, haaber jeg at kunne være foruden.

Jens Thomsen: Maa jeg sige, i hvilken Tid jeg har været tilfreds med Smørprisen, og i hvilken Tid jeg har været utilfreds?

Formanden: Formanden er ikke Konsulent for de Talere, som udtaler sig fra Talerstolen; Talerne maa selv skønne over, hvad det er rigtigt at anføre.

Jens Thomsen: Saa vil jeg tillade mig at sige, at jeg har været godt tilfreds med Smørprisen fra 4. Oktober 1940, da Knud Bach gennem Forhandling med Berlin fik Smørprisen hævet, indtil 1. August 1941, da Prisen til Producenterne blev sat ned fra 4 Kr. 45 Øre til 4 Kr. 34 Øre. Denne Nedsættelse kom netop paa det Tidspunkt, da Produktionsvanskelighederne blev forøget. For yderligere at tilbagevise Ministerens uelskværdige Svar til mig skal jeg anføre den nuværende Smørpris i forskellige Lande. I Holland koster Smørret for Tiden 6 Kr. 34 Øre, i Italien 5 Kr. 75 Øre, i Tyskland 6 Kr. 53 Øre, i Schweiz 7 Kr. 28 Øre pr. kg. Disse Smørpriser vidner ikke om, at mine Krav er urimelige, men tværtimod om Ministerens urimelige Holdning.

Professor Thorkild Kristensen har udtalt, at de mindre Landbrug trænger til en Indtægtsforøgelse, og det er sikkert rigtigt, men den eneste fornuftige Maade at give dem den paa er, at man hæver Smørprisen; naar man sammenligner Smørprisen med Udlandets Smørpriser, maa man ogsaa erkende, at det er fuldt ud forsvarligt at gaa den Vej.

Hos os er den lovbefalede Grænse for Vandindholdet i Smørret 16 pCt. Der kunde maaske under de nuværende Forhold være Grund til en Forhandling med vore udenlandske Købere om en Forhøjelse af Vandprocenten til 18, som Grænsen er i Tyskland. En saadan Ændring vilde give Produktionen en lille Forbedring, og det kunde maaske ogsaa bidrage til en Forbedring af Smørrets Konsistens. Det kniber jo med at faa den rigtige Konsistens frem

i Smørret, fordi vore Fodervanskeligheder i det hele er saa store.

Naar man her i Folketinget kobler Lovforslaget om det skrællede Pristal og Forslag til Lov om Smørordning sammen, saaledes at Smørloven ikke kunde komme til anden Behandling, før Betænkningen om det skrællede Pristal var afgivet, forekommer det mig, at det er en underlig Forestilling, der her opføres. Jeg forstaar ikke, hvorfor et skrællet Pristal skal gennemføres sammen med en skrabet Smørpris. Jeg forstaar godt Arbejdernes Interesse i at faa tilsikret billigt Smør som Erstatning for deres Lønstop, men det behøver dog ikke at være paa Landbrugets Bekostning. Arbejderne kan ikke have noget imod, at Husmanden med de seks magre Køer faar en beskeden Løn for sit Arbejde ved at producere Smør, og der kan lige saa godt tilsikres Arbejderne billigt Smør gennem Sociallovgivningen som gennem Smørloven. Meningen er vel for øvrigt ogsaa, at der gennem Sociallovgivningen skal tildeles Rabatmærker til den Del af Befolkningen, der ikke har Raad til at købe Smør til de gældende Priser.

Ved Forhandlingerne om det skrællede Pristal forsikrede de forskellige Ordførere og Ministeren, at Lovforslagets Gennemførelse kun havde Betydning som Vejledning for Formandsskabet i Forligsnævnet — en Vejledning, som med samme Vægt kunde tilvejebringes af Administrationen uden om Lovgivningen —, og Ministeren forsikrede gentagne Gange, at Loven ikke vilde faa nogen afgørende Betydning. Det ærede Medlem Hr. Rager udtalte dog, at der var indgaaet en Forlovelse mellem Forslaget om det skrællede Pristal og Forslaget om den skrabede Smørpris, og det viste sig senere, at det ærede Medlem havde Ret. Jeg vil derfor spørge Landbrugsministeren om den virkelige Grund til denne Sammenkobling. Jeg forstaar nu Sagen saaledes; at man gennem denne Forlovelse forsøger at spille Arbejderne og Bønderne ud mod hinanden paa en saadan Maade, at der bliver Lamperøg til begge Parter; og at Arbejderne skal have den Trøst, at Landbruget skal have en endnu lavere Løn for sit Arbejde, end Arbejderne faar med deres Lønstop. Hvis denne min Antagelse er rigtig, kan de to Parter jo roligt sige, at det var de mere kloge, der narrede de mindre kloge.

Den omtalte Forlovelse er en unaturlig Mesalliance, der kan modvirke et naturligt Samarbejde mellem Arbejder og Bonde. Da dette Samarbejde blev drøftet engang